

σεν ἑταίριαν, εἶδος τι οἰκοτροφεῖον διὰ τὰς νεάνιδας, εἰς ἃς ἐδίδασκε ποίησιν καὶ μουσικὴν.

Ὁ κ. Ραϊνάχ ἀγνοεῖ τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου τῆς Σαπφῶς. Ἀλλὰ γνωρίζει τὸ ὄνομα τοῦ πενθεροῦ της, ὅστις ἐκαλεῖτο Σκαμανδρόννημος. Γνωρίζει ἐπίσης ὅτι ἡ Σαπφῶ εἶχε τρεῖς ἀδελφούς, ἐξ ὧν ὁ εἰς ἦτο μέγας οἰνέμπορος καὶ ἠυδοκίμει ἄριστα εἰς τὸ ἐμπόριόν του. Ἀλλ' ἐμπλακεῖς εἰς τοὺς ἔρωτας τῆς ἑταίρας Ροδόπιδος κατήντησεν εἰς τὴν ψάθαν, ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν. Ἡ Σαπφῶ ἐθλίβη πολὺ διὰ τοῦτο καὶ συνέταξε τρυφερά καὶ ὠραία ποιήματα τὰ ὁποῖα ὁ κ. Ραϊνάχ μετέφρασε πρὸς τοὺς Ἀκαδημαϊκούς.

Κατόπιν τόσοσιν ὠραίας σύνηγορίας, γράφει ἡ «Ματέν», ἡ Κυρία χήρα Σαπφῶ, διευθύντρια Οἰκοτροφεῖου καὶ ποιήτρια, ἠθωώθη.

Πρὸ ἡμερῶν ἐν τῷ αὐτῷ Δικαστηρίῳ εἶχε δικασθῇ ἡ Φρύνη, χάρις δὲ εἰς τὴν σύνηγορίαν τοῦ κ. Παύλου Ζιγάρ ἠθωώθη ἡ κατηγορουμένη, ἀναιρεθείσης τῆς κατηγορίας ἐπὶ ἀσεμνότητι ἐνώπιον τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Δικαστηρίου, πρὸ τοῦ ὁποῖου, ἵνα συγκινήσῃ ὑπὲρ αὐτῆς τοὺς δικαστάς, ἀπεκάλυψε μέρος τῆς παγκάλου γυμνότητος. Οἱ ἀκαδημαϊκοὶ μετὰ τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ κ. Ζιγάρ ἐδέχθησαν ὅτι οὐδέποτε ὑπῆρξεν ἔνοχος τοιοῦτου παραπτώματος.

Ὁ Ἑλληνικὸς ναὸς τοῦ Καῖρου ἀνεγερθεὶς δαπάναις τοῦ κ. Τσανακλῆ.

Ποικίλη Λεξις

Ἐωσιόδοιον τοῦ Φλωμπέρ.

Ἡ «Γαλλικὴ Ἐπιθεώρησις» δημοσιεύει μερικὰς ἀνεκδότους σελίδας τοῦ Φλωμπέρ. Αἱ σελίδες αὗται ἀποτελοῦσι τὸ Ἡμερολόγιον ταξιδίου, τὸ ὁποῖον ὁ Φλωμπέρ ἐπεχείρησεν εἰς τὰ Πυρηναιὰ κατὰ τὸ 1840, περιέχουσι δὲ τὴν ἀφήγησιν μιᾶς διασώσεως, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ συγγραφεὺς τῆς «Κυρίας Μποδάρ» μετέσχεν εἰς τὸ Μπίαρριτς.

Ὁ Φλωμπέρ περιεπάτει ἐπὶ τῆς παραλίας, ὅτε παρετήρησεν εἰς τὸ πέλαγος δύο ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι ἐφαίνοντο πνιγόμενοι. Ἐπὶ τῆς παραλίας δὲν εὕρισκοντο ἀκτοφύλακες καὶ μερικὰ πρόσωπα εὕρισκόμενα εἰς τὴν προκυμαίαν οὐδόλως ἐφαίνοντο συγκινούμενα.

Συγκινηθεὶς ἐκ τῶν ἀπελπιστικῶν κραυγῶν μιᾶς μελανεῖμος κυρίας, τὴν ὁποίαν ὁ Φλωμπέρ ὑπέλαβεν ὡς μητέρα τῶν κινδυνευόντων, ἠσθάνθη τὴν ψυχὴν τὸν αἰρομένην εἰς ἡρωϊσμόν, καὶ ἀφαιρέσας τὰ ὑποδήματά του καὶ τὸν σάκκον του, ἐρρίφθη ἐντὸς τῆς θαλάσσης μετὰ τοσαύτης ψυχραιμίας, μεθ' ὅσης ἐκολύμβη καθημερινῶς, εἰς τρόπον ὥστε προσεχώρει

πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῶν κινδυνευόντων λησιμονήσας σχεδὸν ὅτι μετέβαινεν ἐκεῖ διὰ νὰ σώσῃ δύο ὁμοίους του. Ἐν τούτοις τὰ ἐνδύματα, τὰ ὁποῖα ἔφερεν ἐκλύον ἀρκετὰ τὰς κινήσεις του.

Μετὰ τινα λεπτά συνήντησε δύο ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι ἐρρυμούλκουν πρὸς τὴν παραλίαν μετ' ἀρκετῆς δυσκολίας κάποιον ἄλλον ἀναίσθητον. Ὁ Φλωμπέρ προσεφέρθη διὰ νὰ τοὺς βοηθήσῃ, ἀλλ' ὁ εἰς αὐτῶν τῷ εἶπε:

— Εἶνε καὶ ἄλλος, ὁ ὁποῖος ἐξηφανίσθη!

— Ἀς ὑπάγωμεν νὰ τὸν ἀνέυρωμεν! ἀπήντησεν ὁ Φλωμπέρ καὶ οἱ δύο ἄνδρες ἤρχισαν νὰ προχωροῦν πρὸς τὸ πέλαγος. Ἀλλ' ἐπήρχετο αἰφνιδίᾳ καταγίγς μὲ ἀστραπάς καὶ βροντὰς καὶ τὰ κύματα ἤρχισαν νὰ καθίστανται ἀπειλητικά. Καὶ ἀφοῦ μάτην ἐξήτασαν τὴν θάλασσαν, ὁ Φλωμπέρ καὶ ὁ σύντροφός του ἠναγκάσθησαν νὰ ἐπανεέλθωσιν εἰς τὴν παραλίαν, ὅπου εἶχεν ἤδη ἐκπνεύσει ὁ πρῶτος κομισθεὶς.

Τὸ πλῆθος περιεκύκλωσε τὸν Φλωμπέρ καὶ τὸν συνεγαίρετο. Ἀλλὰ μετὰ δέκα λεπτά τὸν ἐλησιμόνησε καθ' ὁλοκληρίαν, ὅπως συμβαίνει συνήθως.

— Πώς εαυμάσθη ὁ Ἰταλός.

Ἡ ἐφημερίς «Ζιλλδὰς» γράφει τὰ ἑξῆς περὶ τῆς δημιουργίας τῶν Ἱταλῶν :

Ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε τὸν ἄνδρα ἐκ χώματος, τὴν δὲ γυναῖκα ἐκ τῆς πλευρᾶς τοῦ ἀνδρός, ἀλλὰ δὲν συνέδῃ τὸ αὐτὸ καὶ μετὰ τοὺς Ἱταλοὺς.

Οἱ Ἱταλοὶ ἐδημιουργήθησαν ὑπὸ τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ προσωπικῶς.

Ὁ Ἀρχάγγελος Μιχαὴλ ἔλαβεν ὀλίγον χώμα, προσωπίδα ἐκ βελούδου, ἔγχειριδιον ἐκ χάλυδος, τὰς χορδὰς τῆς λύρας, τὴν καρδίαν νεανίδος, τὸν στεναγμὸν τοῦ ποιητοῦ, τὸ φίλημα τοῦ ἑραστοῦ, τὸ ρόδον τοῦ Παραδείσου, καὶ ἐπὶ τέλους ἰκέτευσε τὸν Θεὸν νὰ τοῦ δώσῃ ἕνα θεῖόν του χαμόγελο. Καὶ ὁ Θεὸς εὐγενῶς ὑπερμεδίασε... Οὕτω ὁ Ἀρχάγγελος ἐδημιούργησεν τὸν Ἱταλικὸν λαόν, τὸν λαὸν ὁ ὁποῖος ἐγέννησεν τοὺς μεγίστους τῶν ἀναρχικῶν καὶ τοὺς μεγίστους τῶν ποιητῶν.

★ ★

— Ὁ Μυσσὲ ἦτο ἀπαισιόδοξος;

Διὰ πλείστων ἔργων του ὁ διάσημος Γάλλος ρωμαντικός ποιητὴς Ἀλφρέδος δὲ Μυσσὲ ἀφῆκε νὰ πιστευθῇ ὅτι ἦτο ἀπαισιόδοξος. Ἦτο ἔμως πραγματικῶς τοιοῦτος; Ὁ Αἰμύλιος Φαγκὲ δὲν τὸ φαντάζεται ἢ μάλλον φρονεῖ ὅτι ὁ Μυσσὲ κατελαμβάνεται ὑπὸ ἀπαισιοδοξίας περιοδικῆς καὶ μετὰ μακρὰς χρονικὰς διαλείψεις. Ἀλλ' ὅτι παρέχει πολὺ ἐνδιαφέρον εἶνε ὅτι κατὰ τὰς ἐκδηλώσεις ταύτας τῆς ἀπαισιοδοξίας, ὁ ποιητὴς ἀνέλυε τὸ αἶσθημά του καὶ ἀφινεν ἐλευθέραν τὴν μελέτην τῶν προκαλούντων αὐτὸ αἰτίων.

Ἡ ἀποθάρρυνσίς του ὠφείλετο κατὰ πρῶτον λόγον εἰς τὴν ἐπήρειαν τοῦ Βύρωνος καὶ τοῦ Γκαίτε. Ἀφ' ἑτέρου ὑπέφερε τὴν «νόσον τοῦ αἰῶνος», ἥτις κατὰ τὴν ἐξήγησιν ἦν ὁ ἴδιος Ἀλφρέδος Μυσσὲ διδὲι ὀφείλεται εἰς δύο αἰτίαι. «Ὁ κόσμος ὅστις ἐπέρασεν ἀπὸ τοῦ 1793 καὶ ἀπὸ τοῦ 1814 ἔχει δύο αἰμασσοῦσας πληγὰς. Ὅτι, ὑπῆρξε δὲν ὑπάρχει πλέον. Καὶ ὅ,τι θὰ ὑπάρξῃ, δὲν εἶνε τώρα ἀκόμη».

★ ★

— Πώς εαυμάρωνετο ὁ Μωωασσάν.

Ὁ Γκυ δὲ Μωωασσάν ἦτο ἀκόμη, κατὰ τὸ 1879, ὑπάλληλος εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας ὅταν ἔγραψε κατ' ἐντολὴν τῆς κυρίας Τρέας, κωμωδίαν φέρουσα τὸν τίτλον «Μία ἐπανάλυσις».

Ὁ Τούλιος Κλαρεττὴ ἀποκαλύπτει διὰ τοῦ Παρισίου «Χρόνου» πρὸς παρηγορίαν τῶν δραματικῶν συγγραφέων τῆς νεωτέρας Σχολῆς, ὅτι διὰ τὸ ἔργον του αὐτοῦ ὁ Μωωασσάν ἔλαβεν ὡς ἀμοιβήν τὸ ποσὸν τῶν 50 φράγκων.

Φαίνεται ἔμως ὅτι κατόπιν μετενόησε διὰ τὸν ἐξευτελισμὸν εἰς τὸν ὁποῖον ἐκουσίως ὑπεβλήθη καὶ ἔγραψεν εἰς τὴν κυρίαν Τρέα τὰ ἀκόλουθα: «Εἰργάσθην δύο μῆνας καὶ πλέον, ἐκοπίασα κατόπιν διὰ νὰ μεταρρυθμίσω τὸ ἔργον συμφώνως μετὰ τὰς ὑποδείξεις σας καὶ τί μοῦ προσφέρεται ὡς ἀμοιβήν; Πενήντα φράγκα, ὅσα δηλαδὴ κεράζω σήμερον διὰ καθὲς ἄρθρον τὸ ὁποῖον δημοσιεύω εἰς τὰς ἐφημερίδας καὶ διὰ τὸ ὁποῖον δὲν ἐργάζομαι περισσότερον ἀπὸ 2 ὥρας.

Ἡ ἀμοιβὴ εἶναι ἐλαχίστη, ἐκτός δὲ τούτου εἶναι καὶ ἐξευτελιστικὴ.

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι μοῦ ὑπεσχέθητε νὰ μοῦ δώσετε ἄλλα 50 φράγκα ἂν παρασταθῇ τὸ ἔργον.

Ἀλλ' ἀκριβὲς διότι ἐγνώσθῃ ὁ τρόπος μετὰ τὸ ὁποῖον ἐγράφη καὶ τὸ ποσὸν ἀντὶ τοῦ ὁποῖου ἐπληρώ-

θη, δυσκολεύεται νὰ εὕρω θάσον ὅστις ν' ἀναλάβῃ νὰ τὸ παραστήσῃ».

Ἐν τέλει ἐλπίτε ἀκόμη 50 φράγκα διὰ τὰ συγγραφικὰ του δικαιώματα, ἐν ἡ περιπτώσει τὸ ἔργον παριστάνετο.

★ ★

— Ἐρρίκος φὸν Κλάιστ.

Ἐκατονταετία συνεπληρώθη, ὡς ἐγράψαμεν ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ, ἀπὸ τοῦ θανάτου ἐνὸς τῶν μεγάλων δραματικῶν ποιητῶν τῆς Γερμανίας, τοῦ Ἐρρίκου φὸν Κλάιστ.

Τὴν 8)21 Νοεμβρίου 1811 ὁ Κλάιστ ηῤτοκτόνησε μετὰ τῆς φίλης του Ἐρρικέτας Ἀδολφίνας Βόγκελ, ἐν Βανζέε. Ὁ ρωμαντικός ἀπέθανεν ὡς ρωμαντικός, ἐν ἡλικίᾳ τριαντατεσσάρων ἐτῶν, κατόπιν ταραχῶδους ζωῆς ἣν διήλθε, διατελέσας στρατιώτης, δημοσίος ὑπάλληλος, δημοσιογράφος, ποιητὴς, ἐν διηκείᾳ ἐναλλαγῇ ὁρμῶν καὶ ἀθυμιῶν, ἀπηλπισμένος ἀπὸ τὸν ἑαυτοῦ, ἀπὸ τὴν τέχνην, ἀπὸ τὴν πατρίδα.

Τὸν ἐνεθυμήθησαν εἰς τὴν Γερμανίαν οἱ ποιηταὶ καὶ οἱ ἀπογοητευμένοι κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ἐθνικόφρονες, ἀναμνησκόμενοι, ὅτι ἔγραψε κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ταπεινώσεως τῆς Πρωσίας τὴν «Μάχην τοῦ Ἀρμενίου», ὅπου Βάρος ἦτο ὁ Ναπολέων, Ρωμαῖοι δὲ οἱ Γάλλοι. Ἦτο ἐξ ἐκείνων, οἵτινες μὴ δυνάμενοι νὰ πολεμήσουν, γράφουν. Τὸ δράμα αὐτὸ παρῆλθεν ἀνευ ἀπὸ τῆς χωρὸς καὶ νὰ παρασταθῇ, καὶ μετὰ τὴν φιλολογικὴν ταύτην ἀπόπειραν κατὰ τῆς Ναπολεοντίου δεσποτείας ἐν Γερμανίᾳ, ὁ Κλάιστ ἐμετέτησε σοβαρῶς μίαν πραγματικὴν ἀπόπειραν κατὰ τοῦ Ναπολέοντος. Δὲν ἤννοει πῶς Γερμανοὶ ἠδύνατο νὰ θαυμάζον τὸν Ναπολέοντα, ὅπως τὸν ἐθαύμαζεν ὁ μέγας ἀπατρίς Γκαίτε.

Εἰς τὴν «Μάχην τοῦ Ἀρμενίου» κηρύσσεται ἡ ἐξολόθρευσις τοῦ ἔχθρου, καὶ αὕτῃ δὲ ἡ Θουσινέλδα, ἡ σύζυγος τοῦ ἥρωος συμπράττει διαφθεύουσα τὸν Ρωμαῖον πρεσβευτὴν Βεντίδιον. Ἀλλ' ἡ Θουσινέλδα ἀγαπᾷ τὸ παιγνίδιον καὶ δωρεῖ ἕνα βόστρυχον τῆς κόμης τῆς εἰς τὸν Ρωμαῖον ἱππότην. Ὁ βόστρυχος λαμβάνει τὴν ἀγούσαν εἰς Ρώμην, ἀποστελλόμενος εἰς τὴν Αὐτοκράτειραν Λυδίαν, ὡς μικρὸν τρόπαιον νίκης.

Ἀλλ' ἡ ἐπιστολὴ περιπίπτει εἰς χεῖρας τῆς Θουσινέλδας, ἥτις ἐνῷ πρὶν εἶχε παρακαλέσει τὸν Ἀρμένιον νὰ φεισθῇ τοῦ Ρωμαίου, προσδληθεῖσα τώρα ἐν τῇ ὑπερηφάνειᾳ τῆς, προσκαλεῖ τὸν Βεντίδιον εἰς ἐρωτικὴν συνέντευξιν καὶ τὸν ἀφίνει νὰ κατασπαρχθῇ ὑπὸ ἄρκτου πειναλέας.

Πρὸ ἐτῶν ἡ τραγωδία αὕτη ἐδόθη εἰς τὴν Βιέννην κατὰ τὰ ἐγκαίνια ἐνὸς θεάτρου μετὰ σκοποῦς ἐθνικοῦς. Ἀλλ' ὁ δῆμαρχος παρετήρησεν, ὅτι τὸ δράμα εἶχε γηράσει, αἰδὲ Γερμανίδες εἶχαν ἐξευγενισθῇ ἔκτοτε καὶ δὲν ἄφιναν πλέον τοὺς ἑραστὰς των νὰ τοὺς διαμελίζουσιν αἱ ἄρκτοι.

Ἐκ τῶν ἔργων τοῦ Κλάιστ παρεστάθη, ζῶντος αὐτοῦ, ὁ «Χαλασμένος κοῦδᾶς», κωμωδία γραφεῖσα κατόπιν στοιχήματος, καὶ ἡ «Αἰκατερίνη Ἐλλήπρον» καὶ τὸ ἐν καὶ τὸ ἄλλο ἄνευ ἐπιτυχίας. Ἡ ἐπιτυχία ἦλθεν ἔπειτα καὶ ὁλονὲν αὐξάνει καθ' ὅσον παρέρχεται ὁ χρόνος. Τώρα παίζεται ἡ «Πεντεσίλεα», παίζεται καὶ ὁ «πρίγκηψ τοῦ Χομδούργου» ἀπορριφθεὶς πρὸ ἑκατὸν ἐτῶν ὑπὸ τοῦ ἰδίου βασιλικοῦ θεάτρου, τὸ ὁποῖον τὸν ἀναγράφει τώρα ἐν τῇ πρώτῃ σειρᾷ τῶν ἔργων τοῦ προγράμματός του.

Ὁ «πρίγκηψ τοῦ Χομδούργου» εἶνε ἀπεικόνισις τῆς τότε στρατιωτικῆς καταστάσεως τῆς Πρωσίας, εἶνε τὸ δράμα τῆς νίκης ἥτις ἐπῆλθε δι' ἑλλειψὶν πειθαρχίας. Ὅταν ἀπερρίφθῃ ἡ τραγωδία του αὐτῆς—ἡ θεωρουμένη σήμερον ὡς τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ

πρωσικού πνεύματος—ὁ Κλάιστ περιέπεσεν εἰς ἀπόγνωσιν.

Εἶχεν ἤδη ἐπιζητήσει τὸν ἔρωτα καὶ τὸν θάνατον καὶ εὗρε τότε μίαν γυναῖκα ἣτις τοῦ προσέφερε καὶ τὸ ἓν καὶ τὸ ἄλλο. Ἦτο ἡ Ἑρρικέτα Βόγκελ, ἡ ὁποία τὸν εἶχεν ἑρκίσει νὰ τῆς προσφέρει οἰανδήποτε ὑπηρεσίαν ἤθελε τοῦ ζητήσῃ. Ὀλίγον μετὰ ταῦτα τοῦ ἐζήτησε νὰ τὴν φονεύσῃ.

— Δὲν θὰ τὸ κάμῃς ὁμῶς—τοῦ εἶπε—Δὲν ὑπάρχουν πλέον ἄνδρες. . . »

— Θὰ τὸ κάμω—ἀπήντησεν ὁ Κλάιστ—καὶ τὴν ἐφόνευσε καὶ ἠτύοχειρίασθη.

★ ★

— Ἐν ἀνέκδοτον τοῦ Τουαίν.

Εἰς τὴν Γαλλίαν ἐσχηματίσθη σύνδεσμος κατὰ τῆς συνηθείας νὰ δανείζωνται τὰ βιβλία!

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ μία Γαλλικὴ ἐφημερίς διηγείται τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτον:

Μίαν ἡμέραν ὁ Μάρκ Τουαίν, ἐζήτησεν ἀπὸ ἑνα γείτονά του μερικά δανεικὰ βιβλία.

— Ἐλάτε σὰς παρακαλῶ, τοῦ ἀπήντησεν ὁ γείτων, νὰ τὰ διαδώσετε εἰς τὴν βιβλιοθήκην, διότι ἔχω τὴν συνήθειαν νὰ μὴ ἀποχωρίζωμαι ποτὲ ἀπὸ τὰ βιβλία μου.

Ὀλίγας ἡμέρας κατόπιν, ὁ ἴδιος γείτων ἐπεσκέφθη

τὸν Μάρκ Τουαίν, καὶ τοῦ ἐζήτησε τὸ σκαλιστῆρι τοῦ κήπου του.

— Νὰ σὰς τὸ δώσω εὐχαρίστως ἀπήντησεν ὁ Τουαίν. Ἀλλὰ θὰ μοῦ κάμετε τὴν χάριν νὰ τὸ μεταχειρισθῇτε εἰς τὸν κήπόν μου, διότι ἔχω τὴν συνήθειαν νὰ μὴ ἀποχωρίζωμαι ποτὲ ἀπὸ τὰ ἐργαλεῖα τοῦ κήπου μου.

★ ★

— Τὰ ὄργανα καὶ ἡ ὑγιεινὴ.

Τὸ βολί—σύμφωνα μὲ τὴν διαρκῶς νέαν ἐξαγγελιομένην ἀλλὰ πάντοτε παλαιὰν ἀνακάλυψιν—ἐνεργεῖ εὐεργετικῶς ἐπὶ πάντων ὅσοι ὑπόκεινται εἰς τὴν μελαγχολίαν ἢ τὴν ὑποχονδρίαν.

Ἡ μπάσσα-βιόλα ἔχει θαυμάσια ἀποτελέσματα εἰς περιπτώσεις νευρικῆς ἀτονίας καὶ εἰς πρόσωπα φλεγματικά ἢ ὑποκείμενα εἰς τὸν μυστικισμόν. Ἡ ἄρπα εἶνε σωτήριος εἰς τοὺς ὑστερικούς, τὸ φλάουτο εἰς τοὺς πολὺ νευρικούς καὶ τοὺς ἔχοντας τάσιν εἰς τὴν φθίσιν, τὸ ὄμπος τονώνει ὅλον ἓν γένει τὸν ὀργανισμόν καὶ φέρει τὴν γαλήνην εἰς τὰς διανοίας ποῦ ὑποφέρουν, τὸ κλαρινέτο δίδει εὐεργετικά ἀποτελέσματα χρησιμοποιοῦμενον ἐναντίον νῆς νευρικῆς ὑπερδιεγέρσεως, ἡ τρόμπα εἶνε ἀποτελεσματικὴ ἐναντίον τῆς μανίας τῆς καταδιώξεως, τὸ γαλλικὸν κόρνο ἐναντίον τῆς ἀδρανείας τῶν νεύρων.

Ψ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ Ψ

Ἐπερατώθη ἡ ἀνέγερσις ἐν Βιέννῃ μεγάλου τεχνικοῦ καὶ βιομηχανικοῦ Μουσείου, τοῦ ὁποῦν τὸν θεμέλιον λίθον εἶχε καταθεῖσι ὁ αὐτοκράτωρ Φραγκίσκος Ἰωσήφ τὸν Ἰούνιον τοῦ 1909. Τὸ μουσεῖον καταλαμβάνει ἐπιφάνειαν 20,000 τετραγ. μέτρων, θὰ ἐκτίθεται δ' ἐν αὐτῷ τὰ προϊόντα τῆς τέχνης καὶ βιομηχανίας σύμπαντος τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου. Ἦδη ἤρχισεν ἡ περισυλλογὴ τῶν μέχρι τοῦδε διεσπαρμένων σχετικῶν συλλογῶν ἐν Αὐστρίᾳ καὶ ἡ τοποθέτησις ἐν τῷ μουσεῖῳ τούτῳ.

Ἐν αὐτῷ θὰ ἐκτίθεται κυρίως μηχαναὶ παντὸς εἴδους, ἐργαλεῖα, ὕλικά διαφόρων κατασκευῶν, σχέδια τεχνικῶν ἔργων, βιβλία σχετιζόμενα πρὸς τὰς τέχνας καὶ τὴν βιομηχανίαν, χειρόγραφα σχετικὰ κλ.

Θὰ περιλαμβάνῃ περὶ τὰ 14 τμήματα, ὧν τὰ σπουδαιότερα θὰ ᾧσι: Τὸ ἐπιστημονικόν, τὸ ὁποῖον θὰ περιέχῃ πᾶν τὸ σχετιζόμενον πρὸς τὰς φυσικομαθηματικὰς ἐπιστήμας, τὸ τμήμα τῶν μηχανῶν, τῆς μεταλλουργίας, τῶν μεταλλείων καὶ ὀρυκτέων, τῆς ἡλεκτροτεχνίας, τοῦ δέρματος, χάρτου κλ. τῶν ἐνδυμάτων, τῆς χρημικῆς βιομηχανίας, τῆς ὑγιεινῆς, τῶν ξύλων, ἐπίπλων, μουσικῶν ὀργάνων κλ. κλ.

★

Προσεχῶς ἐκδίδεται ὑπὸ τοῦ Παρισινοῦ «*Mercure de France*» ἀνέκδοτον ἔργον τοῦ ἀγγλοῦ ποιητοῦ Ὁσκαρ Οὐάϊλντ, φέρον τὸν τίτλον «*Ἡ ἁγία ἐρωμένη*». Τὸ ἔργον αὐτὸ ἔχει περιεχρον ἱστορίαν. Μίαν ἡμέραν ὁ Οὐάϊλντ ἐλησμόνησε μέσα σ' ἑνα ἀμάξι εἰς τὸ Παρίσι ἐν χειρόγραφον, τὸ ὁποῖον δὲν ἀνευρέθη. Τὸ χειρόγραφον τοῦτο εἶνε τὸ τοῦ βιβλίου, τὸ ὁποῖον ἐκδίδεται τώρα. Ἡ ὑπόθεσις τοῦ Οὐάϊλντ τοῦτον ἔργον συνδέεται μὲ τὸ περίφημον ἔργον τοῦ Φλωμπέρ «*Ὁ πειρασμός τοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου*». Μία σκληρὴ δημοσιευθεῖσα ἤδη ὡς προσομιον, φέρει τὸν προσηλυτισθέντα εἰς τὸν χριστιανισμόν Ὀνώριον ὡς προσκληθέντα ὑπὸ τῆς ἐταίρας Μυρρίνας

εἰς τὸν πολυτελεῖ οἶκον τῆς, ὅπως τὸν σαγηγέσῃ μὲ τὴν καλὴν τῆς. Ὁ Ὀνώριος ἀρνείται τὸν ἔρωτά τῆς, ὁμολῶν μόνον περὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Θεόν καὶ τῆς ὁρασιότητος τοῦ Σωτῆρος. Οἱ λόγοι του προξενοῦν μεγάλην σύγχυσιν καὶ ἐντύπωσιν εἰς τὴν πολυπόθητον ἐταίραν καὶ ἐπαναλαμβάνει διαρκῶς: «*Τί παράξενα ποῦ μοῦ μιλεῖ! Καὶ μὲ ποῖαν περιφρόνησιν μὲ κωτίζει!* Γιατί τάχα νὰ μοῦ μιλῇ ἔτσι;» Ἡ σκληρὴ πνέει τὸ πνιγρὸν καὶ παράδοξον θέλημα τῆς Οὐαϊλντ τῆς τέχνης τῶν λέξεων.

★

Οἱ Κεφαλῆγες ἀπεφάσισαν τὴν ἀνέγερσιν ἀνδριάντος εἰς τὸν εὐεργέτην συμπολίτην των Παναγὴν Βαλλιάνον. Ὁ ἀνδριὰς θὰ στηθῇ διὰ κοινῶν ἐρῶνων.

★

Παρὰ τοῦ διακεκομένου φύλου τῆς «*Παναθηναϊκῆς*» ἐν Λιέγη κ. J. Plomdeur ἐλάβομεν τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν, ἀπευθυνομένην πρὸς τὸν Διευθυντὴν τῆς «*Παναθηναϊκῆς*».

Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ εὐγενοῦς φιλέλληρος ἔχει ὡς ἐξῆς ἐν μεταφράσει:

Ἀγαπητέ μοι Κύριε,

Ἡ ἀπὸ δεκαπενταετίας σημειωθεῖσα ἀνάπτυξις εἰς τὰς Ἑνωμένας Πολιτείας ὡς πρὸς τὴν καλλιτεχνικὴν κίνησιν εἶνε μεγίστη. Εἰς τόσον ὀλίγον διάστημα ἱδρυσαν μουσεῖα, συνέστησαν καλλιτεχνικὰς ἐταιρίας, ἔκτισαν καλλιτεχνικὰς σχολὰς, καὶ καλλιτεχνικαὶ ἐκδόσεις διοργανοῦνται κατ' ἔτος εἰς ὅλα τὰ Ἀμερικανικὰ κέντρα. Κατά τινα Ἀμερικανικὴν ἐφημερίδα, ἀριθμοῦνται ἤδη εἰς τὰς Ἑνωμένας Πολιτείας 944 μουσεῖα, καλλιτεχνικαὶ ἑταιρεῖαι καὶ καλλιτεχνικαὶ σχολαί, ἔναντι 408 αἰτίων ἐπὶ ἔργων κατὰ τὸ 1907. 31,700 φοιτῶν εἰς 102 καλλιτεχνικὰς σχολὰς, μὴ ὑπολογιζομένων 170 Λυκείων καὶ